

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr., a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

a dnul Carol Schuler, în București, strada Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Partidul național și programul său.

II.

Din considerațiile expuse în primul articol, deputații români se văzură siliți a prezenta Camerei în 14 Februarie 1874 un proiect de rezoluție, prin care solicitau, ca comisiunea de 21 a Camerei, exmisă în mod suplinitor, să se arzeze a stăruin în conțelegere cu ministerul, ca „examinând cu deamăruntul condițiile de împăcuiere și mulțumire a populației nemaghiare din patrie, în privința naționalității, limbii și culturii comune ei, să iee dispozițiunile convenite despre măsura și modul în care ar fi a se considera și realiza acelea, și prin urmare și în acest obiect se substearnă Camerei raport detaliat“.

Maghiarii însă nu voiau să audă nimic despre condiții de împăcare și de mulțumire naționalităților. Dl Dr. A. Mocsonyi văzând acum, că nu poate spera nimic dela parlamentul maghiar pentru îmbunătățirea stării poporului român, în 18 Aprilie același an (1874) a renunțat la mandatul său de deputat, pe motivul expus în scrisoarea adresată către alegătorii sei din cercul Radna, că împregiurările nu-i iartă a-și împlini datorința de deputat în acea măsură precum ar dori și precum alegătorii sei cu drept pot pretinde dela dînsul. Aceasta fu semnalul pentru retragerea Românilor ungureni dela acțiunea comună cu Maghiarii și de a reveni la politica de rezistență pasivă a Ardelenilor.

Deputații naționali oscilau între partidele maghiare din parlament, până când în 1875 ajungând Tisza la guvern se alătură la partidul guvernamental. Speranțele puse în guvern au fost deserte și amăgirea amară! Ceea-ce se vede din declarațiunile lor cu data de 20 Maiu același an subscrisă de dl Antoniu Mocsonyi și B. Mircea Stănescu, prin care aduc la cunoștință publică, că după-ce „pe guvernul nou numit liberal, pentru această atribuțiune a sa, și pentru solemnele sale promisiuni l-au întimpinat cu încredere și nu l-au îngreuiat de fel activitatea, în speranța, că apretuind ținuta lor leală, va face să înceteze justele gravamine ale naționalităților, — dar speranța aceasta a lor, prin procederea și măsurile de până acum ale guvernului, văzându-o nulificată, — nu le rămâne decât a-și continua și afirma lupta politică și mai departe, numai de pe terenul opozițiunii“.

Lupă zadarnică și fără rost, căreia guvernul lui Tisza i-a pus sfîrșitul prin sistemul introdus la alegerile parlamentare, cu care rînd pe rînd curățî din parlament pe toți deputații naționali, în-cât la alegerile din 1887 ne aflăm cu un singur deputat, generalul Traian Doda. Acesta pus în situațiunea gravă de a fi singurul reprezentant național al întreg poporului român și în imposibilitate de a-i apăra interesele naționale față cu 423 deputați dietali, prin scrisoarea din 10 Octomvrie 1887, adresată către președintele camerei, declară că nu poate lua parte la deliberațiunile dietei, nici la mandatul de deputat nu renunță.

Camera însă i-a anulat mandatul. Și așa Românii după toată forma fuseră dați afară din parlamentul maghiar.

Astfel trebuî să-și termine lupta sa legală și „strict constituțională“, partidul național al Românilor din Ungaria și Banat!

Nota situațiunii, ce-i crease guvernului îndoeșbi că și poporului român în genere, era însăși scrisoarea generalului Doda, care a determinat întreaga mișcare și direcție politică a partidului național român din Ungaria și Transilvania.

Nici un politician român, aderent al partidului național, nu poate ignora actualitatea acestei scrisori demare impor-

tanță, care va rămâne dovadă nerăsturnabilă despre politica de rasă a Maghiarilor pentru desmoștenirea constituțională a poporului român!

„Poporul român“, zice ilustrul general, „Intocmai ca și ori-care alt popor al Coroanei Sf. Stefan a salutat plin de bucurie și de încredere restabilirea constituțiunii în Ungaria. Inteligența cuprinsă de sentimente naționale a acestui popor a trebuit însă să facă în curând trista experiență, că așteptările ei legate de o viață liberă și constituțională se bazează pe o amăgire. Politica statului a fost condusă din ce în ce mai hotărît în o direcțiune, care și până acum a jignit adănc interesele naționale ale poporului român, și care în cele din urmă consecuențe ale ei amenință a face viața și dezvoltarea națională a poporului român peste puțină aici în Ungaria.“

„De altă parte puterea publică aplică formele constituționale astfel, că drepturile și garanțiile constituționale sînt întrebunțate ca niște mijloace măiestrite contra tendențelor legitime ale acestui popor. Grație legilor existente și acestei practice constituționale nicidealtă dela începutul erei constituționale poporul acesta nu s'a bucurat în dietă de o reprezentare potrivită cu numărul și cu importanța lui, ear' această nepotrivire a devenit dintr'un period legislativ într'altul tot mai simțită.“

„În asemenea împregiurări nu putea să fie vorba de o luptă serioasă, legală și constituțională pentru realizarea legitamelor aspirațiuni naționale, ba chiar și defensivă față cu politica agresivă a statului ear' peste puțină“.

Generalul Doda încheie scrisoarea cu următoarele cuvinte semnificative:

„Poporul român cel puțin acum, nu are loc în cadrul constituțiunii ungare“.

Durere, că conducătorii politici ai Românilor din Ungaria și Banat numai după experiențe triste au ajuns la această convingere.

Nesuccesul luptei lor politice pe terenul strict constituțional cu Maghiarii a dat un puternic argument în favorul politicii ardelenice, și un motiv decizător pentru încheierea Românilor din Ungaria și Transilvania într'un singur partid național, cu un singur program politic. Desastrele ce a suferit chestiunea națională română în parlamentul maghiar justifică rezistența pasivă a Ardelenilor.

„În fața nulificațiunii artificioase a poporului român“, zice generalul Doda în memorabila sa scrisoare către președintele camerei, „în-că la 1881 conferența națională română din Sibiu s'a văzut silită să țină seamă de această situațiune strivitoare și să-i deie expresiune publică în forma pasivității politice a Românilor din Ardeal“.

Românii din comitatul Aradului deja în 1878 adoptară politica de pasivitate față cu alegerile parlamentare, într'o conferență generală ținută în 23 Iulie acel an, la Arad, — fapt prin care ei, cei din-tăiu părăsiră programul politic existent pentru Români din Ungaria, fără a-l fi înlocuit însă cu altul nou.

Necesitatea de un program comun, care să precizeze ținuta politică a națiunii românești din Ungaria și Transilvania, față cu sistemul politicii austro-ungare, era simțită de toți și în toate cercurile românești. Acest program comun, care cuprinde revendicările poporului român, l-a formulat și stabilit definitiv adunarea reprezentanților alegătorilor români în conferența din Sibiu la 12—14 Maiu 1881, sub titlul: „Programul partidului național român din Ungaria și Transilvania“.

El nu conține de altfel nimic nou și ce nu ar fi exprimat în programul național dela 1848. Ba programele politice ale partidului național din Ungaria, anume cel dela Timișoara din 1869 și cel dela Arad din 1872, pe lângă susținerea dreptului autonom al Transilvaniei, în oarecare puncte sînt mai radicale ca programul dela Sibiu, precum:

„Solidaritatea cu națiunile patriei de asemenea direcțiune politică; b) combaterea articolului de lege XII din 1867 cu toate mijloacele legale pentru nexul intern, ce există între el și negațiunea egalității de drept pentru națiunile nemaghiare; și c) spriginirea

programului național al Croaților în privința autonomiei terii lor.

Programul de mai nainte al partidului național român din Ungaria, va să zică, era mai larg ca programul dela Sibiu din 1881, și conține principii, care ne îndegetează direcțiunea, în care partidul național avea să stăruască pentru realizarea programului său.

Ultimele două conferențe dela Sibiu, cât și adunarea din 28 Noemvrie a. tr. încă s'au pronunțat pentru solidaritatea cu națiunile nemaghiare din patrie, insistând pentru încheierea unei alianțe după toate formele, care, deși în program nu se accentuează expres, ni-se impune dela sine ca o naturală politică în susținerea luptei naționale.

Față cu articolul XII. de lege din 1867 programul național nu se respică „nefind astăzi (1881) la ordinea zilei“, ci lasă chestiunea deschisă, și în consecuență se pronunță asupra lui conferența delegaților în Memorandul din 1892 adresat Maiestății Sale Monarhului, în care se exprimă îngrijirea și nemulțumirea poporului român cu situațiunea politică creată prin sistemul dualismului, anunțat pentru nexul intern între acel articol de lege și negațiunea egalității de drept pentru națiunile nemaghiare, după-cum foarte nimerit se zice și în programul dela Timișoara și cel dela Arad.

M.

CONFERENȚA

alegătorilor români din cercul electoral al Șimleului-Silvaniei.

(Corresp. part. a „Tribunei“)

Șimleul-Silvaniei 2 Febr. 1895.

Cu ocaziunea ultimelor alegeri alegătorii maghiari din cercul electoral al Șimleului au trimis de deputat pe cunoscutul Bánffy Dezső. Românii și atunci ca și la toate celelalte alegeri începînd dela 1881, au fost pasivi.

Numit fiind Bánffy de ministru-president conform legii și usului a abzis și așa a devenit vacant acest cerc electoral.

În 25 Ianuarie adunîndu-se alegătorii maghiari la o conferență conchemată de prefectul orașeasc l-au aclamat tot pe baronul Bánffy de candidat de deputat.

Alegătorii aparținători partidei independiste încă au luat parte la conferență și preșidentul clubului lor între aplauzele celor prezenți a declarat, că ei, adevă independiști, nu vor pune candidat în contra unui Bánffy, care de o parte s'a arătat atât de mare Maghiar ca fișpan, și dela care cu drept cuvînt pot aștepta că va pune capăt „agitațiunilor“ atât de periculoase pentru unitatea statului național maghiar și pentru supremația elementului maghiar, ear' de altă parte este persoană „acreditată“ a Maiestății Sale.

Motivarea aceasta ne arată în destul „bunăvoință“ cu care partidele parlamentare „se poartă față cu noi“ precum și clarele vederi ale lor în ce privește parlamentarismul!

Alegătorii români cunoscînd trecutul vestitului Bánffy poreclit „pașă“ — care în decurs de un șir de ani a maltratî în sensul strict al cuvîntului două comitate românești desconsiderînd toate drepturile poporului român cîștigate cu sînge scump și cruntă sudoare și repezîndu-se cu furia în contra tot ce e românesc — au simțit lipsa unei conferențe prin care alegătorii români din acest cerc să iee poziție în contra lui cu atât mai tare, că știau foarte bine, că Bánffy se va sili folosind toate mijloacele legale și ilegale pentru a arăta lumii, că Românii sînt îndestulați cu el și au concurs cu voturile lor la reeșirea lui de deputat.

Îmi servește spre mare satisfacție putîndu-mi raporta că conștiința de sină a poporului român din acest cerc i-a tăiat a priori calea de a pute afirma așa ceva.

Preșidentul clubului electoral al alegătorilor români din cercul Șimleului dl adv. Simeon Oros, care nicidealtă n'a șovăit a satisface dorințelor sale de Român și pre-

sident al acestui club a exmis convocatorul publicat și în „Tribuna“ convocînd pe alegătorii la adunarea ținută ieri în 1 Februarie în sala teatrului orașeasc.

Poporul român s'a prezentat în număr foarte mare, participînd peste 500 alegători, deși convocatoarele în cea mai mare parte nu au ajuns la destinațiunea lor.

Din partea poliției a fost de față căpitanul orașului cu un scriitor.

Publicul maghiar încă a arătat interes pentru adunare, fiind mai mulți de față dintre alegătorii unguri, între alții și subjelele reg. dl Donovák.

Îi prinseră o frică, că Românii încă vor candida pe cineva și atunci ar deveni foarte problematică reeșirea scumpului lor Bánffy.

S'au înșelat însă!

Devenind dl president morbos prin o nenorocire ce i-s'a întemplat cu 3 zile înainte de adunare, pentru conducerea acesteia s'a aclamat de president ad hoc dl Aug. Vicsiu, preot român din Hidig, ear' de notar dl G. Podina, preot în Porți.

Dl president expunînd în câteva cuvinte alese scopul conferenței și mulțumind pentru onorul ce i-s'a dat declară adunarea de deschisă, după-ce cerînd cuvîntul dl

Dr Cassiu Maniu, într'o vorbire convingătoare desvoaltă esența luptei noastre naționale și necesitatea de a ne ține de programul național din 1881, precum și aptitudinea mijloacelor statorite și primite de întreg poporul român pentru ajungerea scopului luptei noastre naționale.

Zugrăvește cu vii colori suferințele de până acum ale poporului român și fericirea neamului românesc și a întregii patrii ce se va ajunge prin perseverență luptă politică continuată și în viitor cu zel și abnegațiune.

Stînd în prezelele alegerii de deputat recomandă și de astă-dată să rămână alegătorii români pasivi „căci parlamentul maghiar în forma sa de azi nu este expresiunea voinței cetățenilor din acest stat, ci numai o parodie a sistemului parlamentar; nu este inima țerii, după-cum ar trebui să fie, ci o bubă, din care tot trupul se poate fvenia și nu-i iertat să lăsam să se înveșine și sângele nostru“.

Prezentă spre primire următorul proiect de rezoluțiune, explicîndu-l punct de punct la înțelesul poporului:

Avînd în vedere programul partidului național român din Transilvania și Ungaria stabilit în conferența națională din 1881 susținut și de conferențele următoare;

Avînd în vedere organizațiunea partidului național român, a căru existență sau neexistență nu o poate supune arbitriului nimîrui și la care mai pre sus de toate ține;

Avînd în vedere situațiunea grea a poporului român din această țeară, care i-s'a creat prin totala desconsiderare a drepturilor sale legale și legitime;

Avînd în vedere, că din această grea situațiune numai prin observarea și susținerea programului național și a partidului național cugetă a pute cu onoare eși;

Alegătorii români din cercul electoral al Șimleului-Silvaniei întruniți în conferența de azi (1 Febr. 1895) declară, că:

1. Vor rămâne și de astă-dată cu deservire pasivi față de alegerea de deputat, care se va ține în 5 Februarie a. e. în Șimleul-Silvaniei, deși trecutul politic al persoanei candidate în acest cerc ni-ar impune o luptă fără considerare în contra reeșirii lui;

2. Contestînd dreptul ministrului de a pute desface organizațiunea partidului național român și de a pute interzice manifestarea vieții publice naționale garantată prin drepturile cetățenești și politice consideră de ilegală și neconstituțională ordinațiunea fostului ministru de interne privitoare la partidul național român;

3. Aduc tributul lor de adăncă mulțumită și recunoștință acelor bărbați, cari pentru neamul românesc luptă și pătînesc în robie.

După citirea acestui proiect de rezoluțiune primit cu viuă plăcere și furtunoase aplauze de alegătorii prezenți,

Dl George Podina recomandă cu căldură în atențiunea alegătorilor români din acest cerc rezoluțiunile luate și cu cuvinte pline de frățescă și părintească iubire le spune, să nu se lase pradă acelor, care voesc a se servi de ei pentru ajungerea scopurilor lor, ci ca până acum, așa și de aci înainte să arete, că sînt conștii de drepturile, aspirațiunile și intențiunile poporului român, care culminează în ajungerea deplinei fericiri a țerii acesteia și a tuturor locuitorilor ei.

Liniștindu-se entusiasmele strigări de „Să trăiască“, „primim“, așa va fi, urmate acestei vorbiri, se ridică

Dl president ad hoc Augustin Vicașiu și își ține însuflețitoarea sa vorbire de închidere, întrerupt fiind adese de aclamațiunile de aprobare a celor prezenți.

Face o scurtă reprimire asupra trecutului poporului român, care pe lângă toată vitregimea sorții lui și a împregiurărilor între care a trăit și care zeci de popoare a șters de pe suprafața pămîntului, s'a putut susține prin faptul, că a fost conștient de sine; arată cum contrarii nostri poliției s'au silit și se silesc a ne exclude dela toate drepturile politice aducînd legi excepționale pentru poporul român. Prin susținerea legilor feudale exclud pe Români din parlament, prin validarea legilor absolutistice omoară libertatea presei și a cuvîntului pentru poporul român; prin legi și ordinațiuni noue se silesc a nimici manifestarea voinței limbii și legii națiunii române din această țeară.

Mulțumește pentru-că s'au înfăișat într'un număr așa frumos și exprimîndu-și bucuria, că alegătorii români din acest cerc au dat dovadă despre conștiința lor națională, declară adunarea de închisă.

Între cîntecurile strigări de „să trăiască“ se fini adunarea și o bucurie, o îndestulare puteai ceti pe fața fiecărui present, îndestulirea ce numai conștiința unui lucru bun făcut poate să o reoglindeze în fața ome-nescă!

Chiar la încheierea acestei corespondențe „mi-se aduce oficios la cunoștință, că telegrama trimisă ziarelor române despre această conferență a fost reținută în Cluj sub pretextul că este „periculoasă pentru stat“ și „agitatorică“ și că banii plătiți ti pot ridica!

Ce generoși oameni!

Deputatul Șerban a sosit azi aici. Precum vestesc ziaarele maghiare, voește să pășească de candidat de deputat în contra lui Bánffy. N'am avut ocaziune să mă întălesc cu dînsul. Nu-i cunosc intențiunile și planurile.

Poate contează la voturile catolicilor și ale independiștilor.

Vom vedea. L'hiver.

Tot dela Seghedin.

4 Februarie 1895.

Conform promisiunii date, întregesc raportul meu despre cele întemplate la faimoasa pertractare ținută înaintea judecătoreiei din Seghedin contra familiei marelui nostru martir dl Ioan Rațiu.

Țin de lipsă înainte de toate a observa că stămabila domnișoară Dorina Rațiu a rămas cu totulul consternată, că nu i-s'a dat a voe să-și facă apărarea în merit, deși (cum zicea domnișoara) ardea de dorul să spună judeului ce au spus și dulcele sale surori în Sibiu: căt de scump ti este tricolorul național român și că acest talisman sînt este simbol vitejiei unui popor biruitor în lupte. A voit să protesteze în contra ne mai pom-nișiei insulte, că acest sfînt odor s'ar pute considera ca demonstrație contra patriei noastre comune. Astfel numai dl apărător a putut face excepțiuni de formă și luînd în zeflenea svrgolirile nefericite ale slujbaşilor a constatat, că judecătoria nu s'a sfiit a călca în picioare chiar legea numai ca se poată perse-

cuta acea familie, al cărui cap stă în fruntea unui popor de 3 milioane. A constatat, că deși s'ul 68 din procedura criminală înaintea judecătorilor singulare *expressis verbis* oprește în cauze de transgresiune citarea sub clausula escortării, totuși judecătoria nu s'a sfârșit a cita acușatele sub amenințarea grea de a fi escortate și astfel a călcat în picioare cel mai cardinal drept al civilor, diminuind libertatea personală. Cu compătimire a tras atențiunea judecătoriei la acea tristă împregiurare, că judecătoria însăși nu este în curat cu ce-a-ce vrea dela acușate. A mai amintit dl apărător glumind, în treacăt, constituția poporului englez, la care domni Maghiari cu atâta fală se provoacă, în acea constituție se conține așa numitul „*Habeas Corpus*” bill, adică despre sanctitatea libertății personale. Conform acestei legi, judele care abuzează de puterea sa și atacă integritatea libertății personale peste lege, nu mai poate fi jude în Anglia.

S'a mai provocat dl apărător și la §-ul 70 din procedura amintită, conform căruia în cauză de transgresiune nime nu poate fi tirat dela o judecătoria la alta sub pretext de investigație s'au instrucție criminală. La toate acestea perplexul, dar altcum foarte lealul jude, nu a avut nici un cuvânt, verosimil și dînsul s'a scărbit de rău la care stăpânitorii zilei au dejosit justiția noastră.

Adecă pentru o nimica întreagă a fost tirte înaintea judecătoriei 2 dame exilate, care sînt de creșterea și cultura cea mai superioară, ca să li-se spună, că justiția maghiară este ridicolă. Și știți ce zice Francezul: „*C'est le ridicule, qui tue*”. Ne ride lumea; îmi pare rău, vî omorîți singuri, făcându-vă de ris!

Reportorul.

Din comitatul Aradului.

31 Ianuarie n. 1895.

(Correspondență particulară a „Tribunei”).

Ordinul ministrului Hieronymi în comitat. — Congregația dela 1/14 Ianuarie și cea despre viața noastră comitatensă. — „Lumina” și preoțimea din dieceșă.

Bine cunoscutul ordin al fieiertatului Hieronymi nr. 1488 din Decembrie anul trecut, din grația vice-comitetului Szatmáry a ajuns să fie vulgarizat deja pe la 8 Ianuarie în întreg comitatul, pe când alte afaceri administrative tagnează cu lunile, să nu zic cu anul.

Vice-comitele a grăbit adecă a da punga subalternilor sei pretori să se îngriească ca ordinul știut de grabă să fie cunoscut tuturor Românilor din comitat și să vechere cu ochi de Argus dacă vreau să câștige merite patriotice. Numai atîta li-a trebuit ajdanoșilor și apoi aid la dat de porunci notarilor; toți notarii din comitat au primit dela pașii cercuali o circuleră strașnică. Vă dau aclusa ordinațiunii ministeriale, prin care Excelența Sa „*toată activitatea ce tinde la spărginirea așa numitului partid național român o califică de exces ce se pedepsește cu 15 zile închisoare și amendă bănească până la 100 fl... cu acea provocare ca în direcțiunea indicată să observați toate mișcările de cea natură și dacă veți lua știre de cea mai mică convenire, să raportați despre inițiatori participanți, dar „*azonnal*”: căci ori-ce neglijență în această privință trage după sine proces disciplinar...” până aci pretorii au slugile credincioase au ascultat puternica*

poruncă și în direcțiunea indicată (poate secretă?) a conchemat membrii comunali și li-a comunicat ca ceva lucru mare, de tot mare, alții au publicat chiar prin toba comună poruncind și ei ca nime să nu cuteze... ear' Românii unii au ascultat ca de mirozenii, alții au rîs în pumni... și s'a sfârșit, căci oare la adunarea națională din Noemvrie nu tocmai comitatul Aradului a fost mai bine reprezentat și credem că va fi earăși când va cere trebuința.

Nu s'au purtat bine însă Românii noștri la sedința congregațională din 2/14 a. c. deși aveau motive să-și strîngă rîndurile și se consolideze și să-și disciplineze ce le lipsește. Punctul esențial din ordinea sedinței la congregația de primul cîuartal l'a format alegerea de preșide la sedria orfanală, de protopretor la Ternova, și de doi pretori noi; alegerea comisiunii centrale și administrative. Și cu ce ne-am ales noi Românii care formăm 1/4 din comitat?

S'a ales cu aclamațiune Dr. Aurel Svob de preșide al sedriei, (Român nici nu s'a candidat) de protopretor la un cerc curat românesc un kálly Kovács, de care s'au urit până în suflet Pedicani și Românii cu Ungurii dînd contingentul voturilor de majoritate 112 vot., ear' dintre doi candidați români Mladin și Ionescu primul a obținut 8, celalalt 1 vot. (unde ați fost voi cei 54 prezenți?)

Și ca să capete și Românii un os de ros se candidează 2 Români de pretorii, Vuculescu și Oprea, cel dintîiu cu 145 de voturi se alege, al doilea cade cu 77 și se alege un Edes Elemér cu aclamațiune (!), va să zică cu sucursul și acelor 64 Români.

În comisiunile organizatoare și centrale se alege earăși numai 5 Maghiari neaoși, ear' Oncu, Pagubă și alți 2 abia primesc câte va voturi.

Precum aici la acest punct așa și la unele obiecte de interes pur românesc ne-am purtat earăși „laudabil”.

Eată-le: Borosineu (majoritatea română) deneagă contribuția susținerii școlii comunale, congregația decide că sînt deobligăți la aceea solvind anual 2000 fl., până-ce vor contribui suma de 14.000 adecă în 7 ani consecutivi. Și nime nu și-a deschis gura măcar!

Cățiva Români din comunitatea Buteni apelează decisiu comitetului com. (care în absența protopresbiterului C. Gurban) votează o sumă considerabilă, material, cărăușia și lemne pentru edificarea unei școle de stat pentru memoria mileniului (câștigându-și merite notarul Popescu și cu aceasta) cu toate-că în comună mai sînt 3 școli elementare și „Kisedóv-uri”. Nime nu ia cuvînt, membrul municipal C. Gurban absent.

În comitatul nostru dela 1873 „spesele cultului” gr.-ort. se încasau deodată cu contribuția directă și s'au administrat prin comuna politică, după-ce mai nainte comunele bisericesti în competența lor făceau preliminarul anului ce se aprobă prin ven. cons. Contra acestui us prefăcut în lege a apelat comuna românească Simand la comitat și la ministrul (bag-seamă la porunca oamenilor de bine) și înaltul minister a decis ca comuna să-și încasese însăși spesele cultului. Din acest cas de precedentă congregațiunea la propu-

nerea comisiunii permanente decide, ca dela 1 Ianuarie 1895 „comunele bisericesti din comitat, să-și încasese însele spesele cultului și să poată cere intervenirea și ajutorul comunei politice după 15 August în fiecare an”. Și cum s'au organizat Românii la acest deciu la luptă? Și ce au câștigat? Advocatul I. Suci pledează contra propunerii, căci vede într'însa atac contra confesiunilor, îl sprijinesc apoi cu o gură moartă, protosincolul Hamsea și Beleş. Plebanul rom.-catolic Szmáry apără propunerea comisiunii, zicînd că „neprimirea propunerii din partea membrilor români, ar fi păgubitor tocmai din punct de vedere al autonomiei confesiunilor”.

Propunerea comisiunii se primește cu amendamentul făcut cu multă rugăciune a dlui Beleş „ca să putem cere intervenirea antistelor comunale la tot pătărul de an”. (Mare grație, nu-i vorbă!)

Pe viitor apoi au ce aștepta bieții noștri învătători până-ce vor primi plătuța amară ce o au, căci oamenii fiind dedați cu praxa de 21 de ani anevoie vor plăti la organele noastre bisericesti episcopii, care abia sînt în stare să încaseseze procentele după banii bisericesti dela ei.

Cred oare stăpînitorii noștri că acesta nu e o șicanare și sperează că învătătorii noștri se vor plange în contra susțitorilor școlilor confesionale române la înaltul minister, cerînd să se dea votarea statului. Nu credem să fie între noi astfel de trădători.

Faptul însă e fapt, deci la congregațiune nu ne-am purtat bine, dar ce este vina? 1. Că și acei puțini membri municipali căți sîntem în lipsa de organizație și disciplină umblăm de capul nostru, ca oile cele rățecite neavînd sfat, neavînd cărmă.

Nu nîsim să ne alegem reprezentanți potrivit numărului nostru ca locuitori de 1/4 din comitat.

3. Mulți dintre noi cred, că la alegerea de deputați dietali pentru spărginirea guvernului trebuie să îndemnăm și să ducem poporul la „papríkás” și „áldomás”, ear' în vieța comitatensă să păstrăm stricta pasivitate.

Și acei puțini reprezentanți ai noștri undelează cu interesele locale, dar nu naționale (Pecica).

Ar fi deci supremul moment să ne deșteptăm, să ne organizăm, să ne interesăm și să ne punem la activitate după exemplul dat de bravii Distrițeni. Și atunci nu vom mai păți ce am pățit.

„Lumina” se numește foia ce o redactează domnul D. Voniga din B-Giula și are laudabilă intențiune de a împlini un gol simțit la jurnalistica noastră bisericască școlară. Și precum se vede apariția „Luminei” a fost bine primită între preoții și învătătorii din dieceșă Aradului, căci altă brană sufletească afară de „Biserica și Școala” nu au avut, în contra cărei oficioase, unii care o cetesc (și puțini sînt de acestea, căci cei mai mulți nu mai slănină învîlăsc în ea) se plîng că e sacă, că nu e actuală, că nu sprijinește interesele preoțimii și ale învătătorilor, că monopolizează coloanele redacțiunii, că nu e liberală ș. a. Toate aceste lipse sperează deci preoțimea ale delătura prin „Lumina” făcîndu-se un organ actual al științelor teologice și pe-

dagogice și apărător liberal și curagios al intereselor preoțimii și ale învătătorilor. Se zice că această speranță depusă în „Lumina” ar fi motivată, căci la dînsa colaborează puteri nouă și bune și e liberalismul intrupat Vederemo!

Un municipal.

Din Bucovina.

Cea mai veche și mai de renume societate română în Bucovina este: „Societatea pentru literatura și cultura română în Bucovina”. Ea dispune de fonduri destul de însemnate și ar pute desvolta o activitate intensă de cea mai mare valoare. Zicem ar pute să desvolte, căci actual ea încă nu și are puse în lucrare toate forțele ei. Se observă în ea o oareșicare apatie. Am fi nedrepti dacă am inculpa pentru această stare de lucruri pe conducătorii actuali ai societății, pe dl baron Eudoxiu Hormuzachi de pildă, sau pe dl archimandrit V. V. de Repta, amîndoi bărbați activi și devotați cauzei. Relele nu sînt de azi. Ele își au rădăcina cu un deceniu înapoi, în un timp de tristă memorie. Acuma însă tot nu au dispărut rezultatele sterpe ale acelei vremi de ceartă și inimizități. Credem, că dnii Eudoxiu Hormuzachi și archimandritul Repta, valoroșii conducători de azi vor reuși în fine a scoate societatea la o activitate conformă cu rangul pe care-l posedea ea. Zilele acestea a apărut raportul tipărit asupra lucrărilor societății în anul 1895. Îl avem sub ochii noștri. Constatăm cum am zis că nu a fost îmbrățișat un teren destul de vast de activitate; constatăm, că numărul membrilor înscriși e surprinzător de mic. Observăm cu părere de rău, că lipsesc mulți bărbați, care de altmîntrelea iubesc a se crede buni naționaliști. În 10 Februarie societatea își va ține adunarea ei generală pentru acest an. Se va face cu acest prilegiu alegerea președintelui și a șase membri din comitet. Dîrîntă generală e de a se alege președinte din non baronul Hormuzachi. Asupra persoanelor ce au a intra în comitet există felurite păreri. Ar fi prea de dorit, ca ele să se unească asupra câtorva bărbați științai și energici.

Revista politică.

„Pester Lloyd” din 2 Februarie reproduce conversația unuia din corespondenții sei „de întemplantare” cu unul dintre actualii miniștrii bulgari. Eată declarațiunile de căpetenie ale omului de stat: Toți Bulgarii vreau o Bulgarie independentă. Na e vorbă, sînt și mulți rușofili la noi, dar și ei toți sînt patrioți neprihăniți cari s'ar împotrivi cu tot atîta energie pretențiunilor exagerate ale Rusiei; și ei voesc patria independentă. Devotamentul lui Tankov, pentru dinastie nu mai e de tras la îndoeală (Cam riscată, dacă nuchiar făgărnica afirmare. Red. „Tribunei”). Prin concedierea lui Stambolov prințul Ferdinand a câștigat multă popularitate. Demisia lui nu numai că se impune din considerații politice, ea înseamnă și sfîrșitul unei gospodării financiare nefaste. Împrumuturile ce le făcea Stambolov în străinătate sub pretext de construirea căilor ferate, le întrebuița pentru alte scopuri; chiar încă și în ziua demisionării a pus pe „Banca Națională” bulgară să-i plătească restul fondurilor secrete. Creditele

extraordnare cari le cerea, se urcau la sume enorme; dările creșteau neconținut; mai ales darea fondurii ajunse la înălțimea de 30% al venitului brut. Trebuia să se iee recurs la accise, pentru a ușura economii rurale; taxele de accis lovind mai mult în clasele avute bogate. Măsura aceasta n'are absolut nici o tendință în contra Austro-Ungariei.

Ultimele știri spun, că conflictul de care e vorba este pe cale de a fi aplanat prin condescendință dintr'o parte și din alta.

S'a întemplant însă zilele acestea în Sofia și un alt incident semnificativ: au fost concediați din armată 25 de căpitani de infanterie fiind învinovați că întrețineau raporturi prietenești cu opoziția, ear' mai ales cu fostul ministru de război, colonelul Nicolaiev, cu care — zice foșia guvernamentală „Mir” — voiau să înființeze un partid politic.

Semne rele, fără îndoeală, astfel de aparițiuni în armată; parcă se pregătește earăși ceva în ascuns... (Aureliu Ștefan)

În Dalmatia există trei partide naționaliste: italiană, croată și sârbă; cea mai puternică este incontestabil cea croată; ea desvolte o mare activitate politică, mai ales întru încorporarea Dalmatiei cu Croația și Slavonia. Ieri, Duminecă, trebuia să se țină în orașul Split (Spalato) un mare meeting, la care se va primi o rezoluție în acest sens și s'a alege o deputație care va așterne împăratului un Memorand. Asemenea meetinguri se vor ține prin toată țeara.

Într'aceea Banul Croației Héderváry continuă a „regularisa” opoziția după sistemul Bánffy. Cel mai nou mijloc l'a găsit nobilul conte în schimbarea legii despre magistraturele orașenești, în primul rînd alegerile în reprezentanța orașenească. Proiectul ce se discută acum în dieta croată, cuprinde suprimarea votului secret; femeilor le ia dreptul de vot ce-l aveau până acuma; degradează un număr de orașe la rangul de sate, dar și în multe alte chipuri lovește în autonomia orașelor, în care opoziția majorităată fiind în dietă își concentra puterile sale.

Din Brașov.

23 Ianuarie st. v. 1895.

O ședere școlară.

Ca în fiecare an, așa și în anul acesta societatea de lectură „Ioan Popasu” a studenților români din Brașov și-a ținut sedința festivă ieri în 24 Ianuarie v.

Di profesor I. B. Boiu a ținut o preafrumoasă vorbire, în care a înșirat meritele fericitului Ioan Popasu, pentru biserică, școală și neam. Îndeamnă tinerimea să armeze și să imiteze faptele celui bărbat, apoi mulțumeste ferbinte publicului ce s'a prezentat în așa număr frumos.

Și într'adevăr! Sala cea mare a gimnasilui era plină în înțelesul cel mai larg al cuvîntului, fapt ce denotă, că publicul mare știe prețuiri și obolul studenților adus pe altarul culturii noastre naționale.

Orchestra studenților a executat imnul nostru național, care a produs și făcut o plăcută impresie. Apogeul însă s'a ajuns în italiana „Pizzicato Gavotte”, din a cărei execu-

FOITA „TRIBUNEI”

Ziarul unei femei.

— Roman —

De

Octave Feuillet.

Tradus de Lucreția Popescu

Capitolul XXI.

(Urmare)

Îmi aduc aminte, că Cécile a doua zi după plecarea lui îmi adresă subid întrebarea: „Crezi tu, că bărbatul meu e fericit?”

„Dar”, dragută, tu trebuie să ști mai bine ca mine!”

„Mi-e frică”, răspuse ea, clătîndu-și capul ei dragut, „mi-e frică, că nu e... Eu sînt prea superficială, prea de lume, prea mi place societatea... Îi tresc după mine ca pe un miel de jertfă... sîrman bărbat! Îmi fac reproșuri... dar trăsesc așa mai departe... Tot dracul, care e în mine, mai ști tu?... Nu s'a plîns? Nu ț'a spus, că e neorocit, scios nu?”

Conform adevărului fi răspunsei, că dl de Eblis nu mi-a făcut nici o împărțire confidențială, și aceasta l'a redat buna dispoziție. Petrecu vre o patrusprezece zile la noi, dar cu toate-că prietenia mea față cu ea era tot vie, tot gingașă, „mi-s'a ușurat inima” și am văzut-o plecînd. Deși era o femeie destul de cuvincoasă, totuși era prea strălucitoare și prea șglobe, decât să fie ușor a se apăra. Cele cinci continente, care își aveau reprezentanții în Nizza, s'îmbăiau în giurii ei

ca un roiu de albine, și bărbatul meu susținea că ziua și noaptea ar trebui păzită după un filé de Moskitos.

Impresurată de asemenea elogiuri, îi făcea plăcere și le era puțin mulțumitoare, celor care li-le denegau. Așa se năcăia și de indiferența pronunțată a prietului, față cu ea; zicea, că l'am tîmpit și să-l conduc, de o panglică roșă, la plimbare...

Ah! toată veselia se duse cu ea!

La câteva săptămîni după plecarea ei se agravă din nou starea sănătați bărbatului meu, care pîruse a se îmbunătății; simptomele groaznice se succedau și deveniau mai grave. Rămășițele existenței lui jubrede erau pentru el și pentru mine numai o luptă cu moartea, și la sfîrșitul iernii următoare avui durerea grozavă, a-l perde. După atîtea suferințe grele muri blând, mulțumindu-mi pentru fericirea ce i-am dăruit-o în cățiva ani. Dl de Eblis, care grăbise aici, să asiste la ultimele lui momente, îl jeli cu erupții de desparere. Trece iute peste aceste amintiri amare. D-zeu știe, că expresia „suferinței mele, ori cât de vie ar fi, nu i-ar lipsi sinceritatea; dar în timpul când scriu, n'ar fi la loc.”

Capitolul XXII.

Primele luni de jale le petrecu la soacra mea în Louvercy și apoi m'ai stabili din nou în Paris la bunica mea, fiindcă aveam intenția a-mi împărți în viitor vieța între aceste două rudeni dragi.

Ștucumările sufletești, ca cele, peste care am trecut eu, par la început a-ți întreprinde viața și a-ți opri emoțiile pentru totdeauna: inclinările noastre, sentimentele noastre, patimile noastre amuțesc, ca amorțite

de lovitură, și crezi, că sînt moarte. Încet, încet însă inima începe a-ți bate din nou, spirital a gîndi și stăruința grea a vieții, la început e numai o continuare a durerii. Apoi te împaci cu ea, căci a fost voea lui Dumnezeu.

Natural fetița mea a ocupat primul loc în noua mea existență. Dar ori-cît de mare a fost acest interes, tot nu-mi umplea de tot inima. În Paris mi-am regăsit prietenii iubii, și între cei mai dragi și scumpi pe Cécile și bărbatul ei. O vedeam pe Cécile aproape zilnic cu vicioința ei schinteietoare: mă ținea în curent cu evenimentele din oraș și societate; îmi însușea singurătatea; mă inunda cu atențiunea cea mai gingașă și iubirea mea cătră ea se redeștepta în toată puterea. Pe bărbatul ei îl vedeam mai rar, cu toate acestea nu negliza nici o ocasiune ca să se facă plăcut sau să-mi dea dovadă de gentilețe. În experiențele dureroase, ca am îndurat, la amănutele triste, care sînt în legătură cu asemenea evenimente, în chestiile penibile de afaceri ce urmează acestora, mi-a arătat totdeauna un devotament și ajutor de frate. În urma dorinței dlui de Louvercy, el a devenit episcopul fetiței mele, și se părea că a transmis asupra ei, singurul sentiment pătîmas al vieții lui, prietenia eroică, pentru tatăl ei. E de prisos a mai spune, că i-am iertat demult, libertatea curioasă ce-și permisese odată în privința prietului de Viviane. El singur își aducea aminte de asta, numai ca să-și îndrepteze greșala, dîndu-și silința să-l trateze cu prevenire, ori de câte ori venia în atingere cu el, cu deosebire dacă era în casa mea. Atunci priințul trăia în Paris și eu îl primiam des și prietene, pen-

tru-că în ultimele luni petrecute în Nizza, nu m'am putut plînge de el în nici o privință.

Singura supărare ce mi-o cauza dl de Eblis, era fără voea lui și fără știe. Numai mie însă îmi puteam reproșa bucuria neliniștită, cu care așteptam visitele lui și emoția tainică ce simțiam în prezența lui. Totuși speram sincer, că această ultimă schinteie a vechii mele iubiri se va stînge și va muri încetul cu încetul.

Cu atît mai mult speram, fiindcă curtușia rece, serioasă și plină de stimă, cu care se purta față de mine, servia mai mult spre a liniști inima decît a o agita.

Totuși mă interesam mai mult, și după-cum cred, cu iubire mai sinceră de purtarea lui față de Cécile, de relațiunile lor și de fericirea lor conjugală. Nimic nu-mi părea mai curios și mai de neașteptat ca ținuta și purtarea lor reciprocă. Într'adevăr, după-cum am dedus din lucruri mici în Nizza, în contra oricărei logice, era ea domn în casă. A știut să se subtraga de sub influența, pe care bărbatul ei, prin puterea superiorității lui spirituale și morale, ar fi trebuit să o exercite asupra ei, și după aparență dl de Eblis nu se părea să sufere din cauza asta. Se supunea inclinaițiunilor ei pentru lume și risipa cu o indiferență sau o resignațiune de neprecieput. După-ce multă vreme o acompaniasse în societatea, ce nu-i era iubită, începî a o lăsa să meargă singură.

Toate acestea mă surprinseseră mult. Mă întrebam, ce se va fi petrecînd între acestea când sînt intimi împreună, fi-vor ei fericiti, se vor fi iubit ei. Fiindcă nu puteam întreba nici pe ea nici pe el asupra acestui punct delicat, observam cu multă atențiune, aproape

cu curiositate, vorba, manierele lor, expresia fețelor lor, și purtarea lor reciprocă, pentru-ca să mă luminez din toate acestea. Dar dl de Eblis arăta în dispoziția lui severă, cănd seriositatea, cănd surisul de marmoră al unui sfînx, și Cécile era tocmai așa puțin de priceput, chiar prin ușurința ei îndemînată.

Societatea se mira ca și mine de caracteristica acestei vieți conjugale și începea chiar să vorbească cu răutate despre ei. Într-o zi dl maior de Eblis se afla la mine, cănd veni priințul de Viviane; dl de Eblis se retrase, ca de obicei, ceva prea politic, după-ce mai schimbă cu ei câteva vorbe prietenești. Îndată-ce ajunse afară, zise priințul: „Aveți un vîr care-mi place peste măsură, dar care e o adevărată enigmă pentru mine.”

„Pentru-ce o enigmă?”

„Fiindcă pe tot meritul și cîntecul lumii, se pare să se fi conjurat, a-și ruina înclîntătoarea lui femeie!”

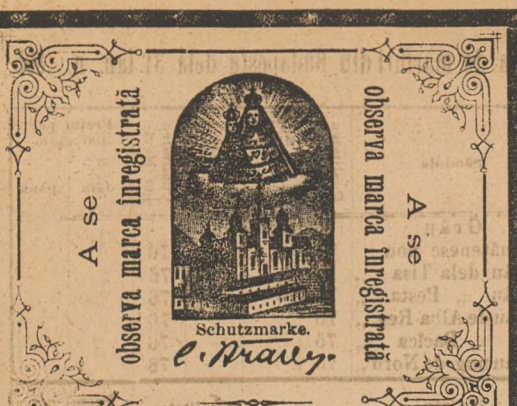
„Nu vîr înteleg absolut de loc.”

„Cum! dar nu observați, că din ce în ce mai mult o lasă singură?... Da, face și mai rău, cănd o lasă să-și iee ca gîrdedamă pe d-na Godfrey?”

„Cine e această d-nă Godfrey?”

„D-na Godfrey, doamnă, a fost odată o damă foarte frumoasă — și pentru-ca se nu zic mai mult — foarte admirată; azi e o stea care apune, și fiindcă nu mai poate conta la omagiuri directe, caută să și-le procure pe cale indirectă, și pentru acest scop se inconjoară de trabante tinere, în a căror splendoare ea se oglindează.”

(Va urma.)

PICĂTURI DE STOMAC MARA-ZELL.

de un efect excelent la morburile de stomac,
un medicament indispensabil
de casă și popular demult cunoscut la

lipsă de apetit, slăbirea stomacului, răsuflare a miros greu, blesare, rigăleală acută, colică, arsuri în gât, producere peste măsură de flegmă, gâlbănare, greață și vomare, cărcei de stomac, scaun tare și constipație.

Și la dureri de cap, încălcarea peste măsură a stomacului cu mâncări și beuturi, la limbrici, morburile de ficat și hâmoroidale un remediu vindecător probat.

La morburile numite, picăturile de stomac Maria-Zell s'au dovedit de mulți ani ca cele mai bune, ceea ce confirmă sute de atestate. Prețul unei sticle diminuează cu îndrumarea cum se folosească 40 cr., sticlă dublă 70 cr. Expediție centrală prin apotecarul Carol Brady, Kremsier (Moravia). Cumpărătorii sunt rugați a fi cu precauție la marcă și subscriere. Se se considere ca veritabile numai astfel de picături, pe al căror emballage e lipită o fașă verde cu cuvintele: „Garantez veritabilitatea”.

Această fașă e provăzută și cu iscălitura mea.

Picăturile de stomac Maria-Zell veritabile se află în Sibiu: Farmacia K. Müller, farmacia Aug. Teutsch; Făgăraș: farmacia Pildner; Sibiu: farmacia F. Folbert, farmacia I. H. Weber; Mercuria: farmacia Alb. Zink; Cohalm: farm. erez. S. Nagelschmidt; Sebeșul-săseș: farm. I. C. Reinhardt.

Un renumit Institut

în București, Internat și Externat autorizat de ministrul instrucțiunii publice, prosperând de 20 ani, se cedează din cauza de sănătate sub condițiuni foarte avantajoase.

Ofertele postrestane sub „Reușire” București. (609) 2-6

Pari pentru hemei

circa 650 bucăți,
lungimea 3-4 stângeni.

Calitatea cea mai bună, de brad cu preț foarte moderat se află de vânzare la

[575] 3-8 Bucur Dancăș jun.
în Rășinari (lângă Sibiu).

Spre plăcută luare la cunoștință

servească P. T. interesatilor, că vânzarea de bere scutită de dare pentru export, dela 25 litri în jos s'a permis și berea noastră așa numită „Lager” și „Bock” se poate căpeta de acum încolo, afară de butoaie de 25 litri, și în sticle întocmai de 1/4 și 1/2 litru.

Bereria dela „Trei stejari” SIBIU.

[2980] 14-30

In atelierul „Institutului Tipografic” din Sibiu se caută

Culegători-tipografi.

Condițiune sigură.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI”

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu preț redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Pipăruș Petru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcăritul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Filica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărătnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstem de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu preț redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turoului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Conuștoacă.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndărătnic.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenul meu Vântură-Teasă.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpărătoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din ostini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Balada de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Născu-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărăgălelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonie Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Fosacal bun de inimă.** Comedie în acte de Carlo Goldoni. Tradusă de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalin pcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbișanu. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Millot.** Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Ene. Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste to vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic T. L. Albini, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit

de cuverte, cerneală, recuise de scris, ceară de pecetluit etc.

Comande din afară

se efectuează repede.

Bilete de vizită
după plac și cerere

Mare deposit

de hârtie de scris și concept, precum și hârtie, față de epistole
cu picuri în casete.

EDITURA „TRIBUNEI” ȘI A „FOII POPORULUI”

Diferite cărți științifice și literare

Elegant legate sau broșurate.

Prețuri foarte moderate.

Biblioteca populară a „Tribunei”

Dictionar

român-german și german-român.

Strada Măcelarilor 21.

Librărie românească în Sibiu

Strada Măcelarilor 21.